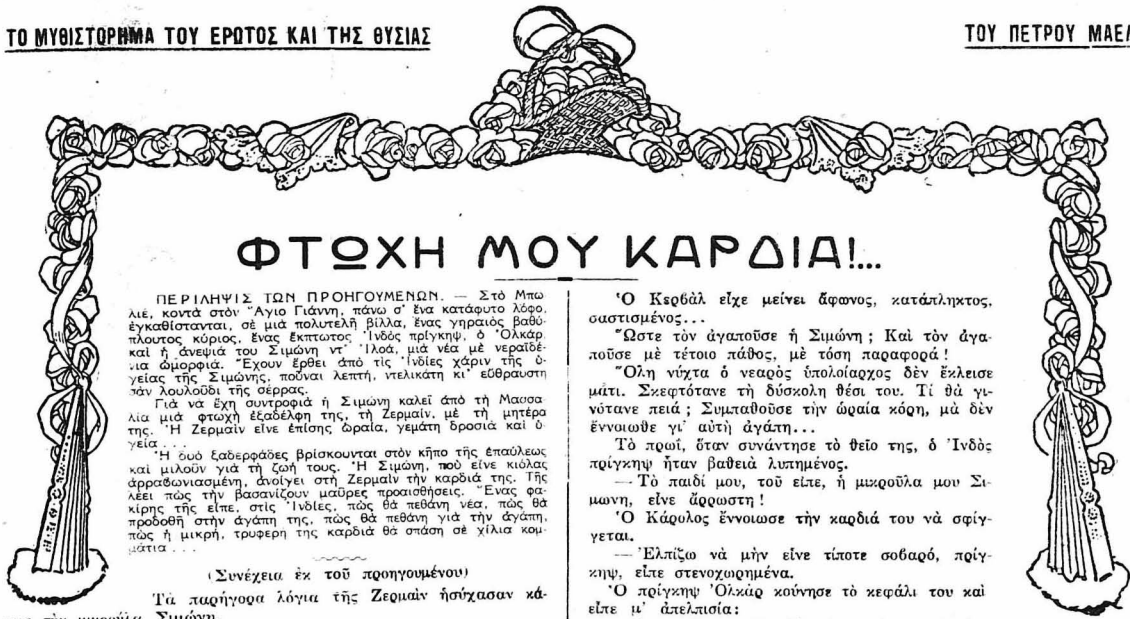

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞΑ

ΦΤΟΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στο Μπαλιέ, κοντά στον Άγιο Γιάννη, πάνω σ' ένα κατάφυτο λόφο, εγκαθίστανται, σέ μια πολυτελή βίλλα, ένας γηραιός βαθύπλουτος κύριος, ένας εκπτώτος Ίνδος πρίγκηψ, ο Όλκάρ και ή ανένια του Σιμώνη ντ' Ιλιόα, μια νέα μέν νεραϊδέϊα θήορφα.

Γιά να έχη συντροφιά ή Σιμώνη καλεϊ από τή Μαύσα για μια φτωχή έσραδέλφη της, τή Ζερμαίν, μέ τή μητέρα της. Ή Ζερμαίν είνε επίσης θωραία, γεμάτη θρωσσία και ύγεια.

Ή σού εσραβράδες βρίσκονται στον κήπο τής επαύλειος και μιλούν για τή ζωή τους. Ή Σιμώνη, ποδ είνε κιάλας άρραβωνισσμένη, άνοιγει στη Ζερμαίν τή καρδιά της. Τής λέει πώς τή βασανίζουν μάδρες προσησάσεις, Ένας σακίρης της είνε, στις Ίνδιες, πώς θά πεθάνη νεα, πώς θά πρόσθη στην άγάπη της, πώς θά πεθάνη για τήν άγάπη, πώς ή μικρή, τρυφερή της καρδιά θά σπάση σέ γίλια κομμάτια.

(Συνέχεια έκ τών προηγουμένων)

Τά παριήγορα λόγια τής Ζερμαίν ήσυχασαν κάπως τήν μικρούλια Σιμώνη.

Ή μικρή νεράιδια τών Ίνδιών έσοχημε τώ κεφάλι της και είνε: — Άς γίνη τώ θέλημα τώ Θεού!... Πέθαναν τόσες γυναίκες για τήν άγάπη!... Δέν θάναη ή καρδιά ή δική μου ποδ θά σπάση πρώτη για τόν έρωτα...

ΚΑΡΟΛΟΣ ΚΕΡΒΑΙ

Ο άραβωνισστικός τής Σιμώνης, ποδ τόσο άνωπόμενα τόν περιμεναν στην έτανία, ήταν ύποπλισαρχος. Τόν έπαιαν Κάρολο Κερβαί και ήταν νέος μέ πολύ σημαθιακό πρόσωπο.

Μέ τήν Σιμώνη γνωρίστηκαν στις Ίνδιες. Σέ κάποιο ταξίδι του έκει κάτω ο Κάρολος φιλοξενήθηκε στό παλάτι τού θείου της.

Ο θεός της πρίγκηψ Όλκάρ Ραϊμ Σινγκ, Ναθάδ τής Άμινάδλης τού βασιλείου τής Ααχώρας, ήταν ένας από τούς πολλούς Ίνδους ήγεμόνας, τόν άποϊόν οί Άγγλοι έχαν ρίξει άτ' τόν θρόνον του. Πάμπλουτος καθώς ήταν, πήρε τήν μικρή τού άνεμιά, τήν όποια έλάτρευε, και έγκατεστάθησαν σ' ένα άληθινό παλάτι, παλάτι τής «Χαλίμας» στη Βουρπύρη.

Στό άνάκτορο αυτό τώ εκπτώτου Ίνδου πρίγκηπα φιλοξενήθηκε ο Κάρολος Κερβαί.

Έμεινε εκεί δεκατέντε περίπου ήμέρες. Ή Σιμώνη συμπάθησε άτ' τήν πρώτη στιγμή τόν νεαρό ύποπλισαρχο. Σιγά-σιγά μάλιστα ή συμπάσια τών πρώτων ήμερών μεγάλωσε στην καρδιά της, έγινε άγάπη, άγάπη τρελλή, παράφορη, φλογερωτάτη.

Ή μικρούλια χαϊδεμένη καταλάβαινε πειά πώς τήν θά μπορούσε να ζήση, χωρίς τόν Κάρολο. Έπλεκε όνειρα είντηγίας, όνειρα άγάτης αιώνας...

Ή χαρά της ήταν νά πηγαίνη στο πλοίο του, νά κάνουν μαζί βόλτες μέ τήν θαλαμηγό τού θείου της.

Ο Κάρολος δέν είχε άνταληφθή τώ φλογεροδ αίσθημα τής Σιμώνης. Ούτε τώ ύποκτενύστανε καν.

Ένα βράδι είνε στη δεσποκινια ντ' Ιλιόα πώς τήν άλλη μέρα θάφενυε.

Ή Σιμώνη χλώμασε. Θά σωριασάνταν κάτω άν δέν πρόστανε νά πείση σ' ένα ντιάνι.

Δάκρυα βορβώσαν τά θωραία, άτραφετερά της μάτια...

Λυγμοί φρόσωναν τώ παρθενικό της στήθος...

Χωρίς νά πη λέξι, τρέμοντας σάν λουλουδι στον δυνατό άνεμο, τρεκλίζοντας σάν μεθυσμένη, δαγκώνοντας τά χείρια της για νά μίν άρχισή νά ξεφανύνη από άπελπισία, έστρεξε στην κάμαρα της, ρίχτηκε στό κρεβάτι της κι άρχισε νά κλαίη, νά κλαίη άπαρηγγόρητα.

Ο Κερβαί είχε μείνει άφωνος, κατάληκτος, σαστισμένος...

Όποτε τόν άγαπούσε ή Σιμώνη; Και τόν άγαπούσε μέ τέτοιο πάθος, μέ τόση παραφορά!

Ολη νύχτα ο νεαρός ύποπλισαρχος δέν έκλεισε μάτι. Σχεφτότανε τή δύσκολη θέσι του. Τι θά γινότανε παιά; Συναπαύθηκε τήν θωραία κόρη, μέ δέν έννοιωθε για τήν άγάτη...

Τό πρωί, όταν συνάντησε τώ θείο της, ο Ίνδος πρίγκηψ ήταν βαθεία λυπημένος.

— Τό παιδι μου, τώ ελε, ή μικρούλια μου Σιμώνη, είνε άρρωστη!

Ο Κάρολος έννοιωσε τήν καρδιά του νά σφιγγεται.

— Ελπίζω νά μίν είνε τίποτε σοβαρό, πρίγκηψ, είνε στενοχωρημένα.

Ο πρίγκηψ Όλκάρ κούνησε τώ κεφάλι του και είνε μ' άπελπισία:

— Άυστηχώς, κ. Κερβαί, ή μικρά μου Σιμώνη είνε βαρεία άρρωστη. Ναί, βαρεία άρρωστη... Φοβούμαι πολύ για τή ζωή της.

Άναστενάξε κατάπιν και συνέχισε:

— Ο Μαζαδεμά τού θανάτου, ποδ κρατεί στα χείρια του τή ζωή κάθε άνθρώπου, νά μέ λυπηθή και νά μίν μοδ πάρη τή μικρή μου κόρη!... Ω, θά ήταν φριχτό αυτό!...

Έπειτα άτ' όλα αυτά ο Κερβαί βρέθηκε σέ τρομερή άμηχανία. Ή θέσι του ήταν δύσκολη. Έπρεπε νά φύγη; Θά ήταν έκ μέρους του έγκλημα, γιατί θά σκότωνε έτσι τήν μικρή άνηψιά τού πρίγκηπου.

Όπως έμιαθε μάλιστα σέ λίγο, ή κατάσταση τής Σιμώνης είχε χειροτερέψει.

Είχαν κληθεί οί καλύτεροι γιατροί, μέ άνάμεσα τους δέν ήταν βέβαιος άν ή θωραία κόρη θά γλύτωνε τόν θάνατο, έτσι λεπτοκαμωμένη κι εύθραυστη καθώς ήταν.

Μόνον μιά μεγάλη συγκίνηση... μιά έλπίδα... μιά ξεφανική χαρά μοδού νά τήν σώση, εδήλωσαν οί γιατροί. Διαφορετικά τώ άγνό αυτό λαοεπίθ θά πεθάνη!...

Ο Κερβαί κατάλαβε πειά πώς έπρεπε νά έπέμνη.

— Πρίγκηψ, είνε στό θείο της Σιμώνης, δέν θέλω νά φύγω άτ' τώ άνάκτορο σας αφήνοντας πίσω μου τή σιμφορά και τώ θάνατο.

Σάς παρακαλώ λοιπόν νά μοδ πητε τί κακό έπραξα, χωρίς νά τώ θέλω και τί μορφο νά κάμω για νά έπανορθώσω τώ κακό αυτό.

— Κύριε Κερβαί, τώ άπάντησε ο πρίγκηψ Όλκάρ μ' ευγένεια, δέν εκάματε κανένα κακό. Ή διαγωγή σας στό σπίτι μου ύπηρεζε άμειμητη. Μόνον έγω φταίω. Κατασμένη νά είνε ή ώρα ποδ σας εδέχτηκα εδω. Γιατί, χωρίς νά τώ θέλετε βέβαια, θά γίνετε αιτία μεγάλης σιμφοράς!...

— Έγώ!... εκουάγασε ο Κάρολος.

Ο πρίγκηψ Όλκάρ κούνησε λυπημένα τώ κεφάλι του και άποκριθήκε:

— Ναί, σεις, άλλα σας είνε λαιπα, χωρίς νά φταίτε. Τώ σφάλμα είνε δικό μου. Έπρεπε νά έξρω πώς είνε επικίνδυνη ή γνωριμία ένος νέου και μιάς νέας, στην ήλικια μάλιστα τή δική σου και τής Σιμώνης...

Ο Κάρολος έννοιωσε τήν καρδιά του νά σφιγγεται.

— Τι έννοιετε, πρίγκηψ; ψεύθεισε.

— Δέν μέ καταλαβαίνετε, κ. Κερβαί; Ή ίνεψιά μου σάς άγαπά. Σάς άγαπά τόσο, ώστε ή εδση τής άναχωρήσεώς σας τήν ξεριζεύε άρρωστη. Άν φύγετε —και δέν μπορείτε φυσικά νά κάμετε διαφορετικά— ή μικρή μου Σιμώνη, τώ λατρετό μου παιδί, θά πεθάνη!...

(Άκολουθεί)

Ή χαρά της ήταν νά πηγαίνη στο πλοίο του...